

Política

S'ha dit en tots els tons y de totes les maneres imaginables combatint al centralisme, que, les capitals de les nacions son focos d'immoralitat y d'explotació dels seus respectius països, que á elles aflueixen rius de riquesa, y que les permeables superfícies dels despajos oficials s'enbeuen la suor y les pesetes de tots els ciutadans que, per necessitat ó per ignorancia se deixen acostar al front ó á la boljaca el paper secant que baix el nom de Madrid, Paris, Londres etc. existix en gran abundancia en els desdijats països de la vella Europa y hasta dels atres païssos mes ó menos vells.

Pero, en cambi, com á compensació á esta gran veritat que salta del ànima dels països, dolorida per un continuo y exagerat esforç, també s'ha dit que el regimen Regionaliste, no faria mes que multiplicar el número de les *Centrals absorvents*.

Hiá que pararse y meditar davant de tal conclusió, curta y expresiva, dirigida á l'ànima dels que volém plens de bona fè y d'amor á nostres pàtries, gran y jica, curarnos de la sangria oberta del centralisme, sinse tindre en conte, que, podria ser que sí, que se posarem bons del cap y mos se podriren els peus.

Una vegá un centraliste me contá un cuento inocent; me referí, que ixqué un lladre á robar á un home que se tenia per honrat; que éste en noble defensa matá al lladre, pero, que al posarli la má al pit per vore si realment no vivia, notá un bulto en la boljaca del jaleco, per curiositat volgué vore lo que era, y al enterarse que se trataba d'un rellonge en in-

crustacions de pedres y de corda pera molts dies, se quedá en éll...

El cuento inocent me feu molt de mal, porque me feu recordar, al costat d'histories de diputats á corts, de senadors y de ministres de antigues fejes y països exòtichs, histories de diputats provincials y de consejals de no menos antigor y exotisme y pensí per un moment sobre la conveniencia de remunerar els càrrechs públichs y de deixar sentir el pes de la lley sobre tots els ciutadans per igual, exceptuant als que serviren al Poble, als que s'els debia deixar sentir en el máxim de forsa y sense cap de consideració.

En lo que de nosatros dependirà, pues, el día que nostra regió se governe autònoma y siga responsable de tot lo que pase dins de ella, desde ara proposém este criteri tancát respecte als càrrechs públichs, en benefici del Poble en jeneral y en manifest benefici en particular dels que hagen de desempenyarlos, pues aixina, ningú podrá sospejar may, ni per un moment, que siguen roins, porque ni podrán ni ho necessitarán sero, no ya en l'orde moral del que no ductém, pero ni tan xisquera del orde material que es el que ha arrastrat á inmundos parages á ànimes pulcres moltes voltes arrevataes per la forsa de les circumstancies y per la irresistible influencia del mig.

ALEXIS.

